

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/724/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5314204021
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5314204021.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu - sudcov Mgr. Márie Kašíkovej a JUDr. Róberta Urbana, v právnej veci žalobkyne: MUDr. V. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom N., U W., P. XXX/XX, právne zastúpená spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Stopka JUDr. Blendovský JUDr. Strapáč, PhD., s.r.o., so sídlom Čadca, Potočná 2835/1 A, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Bratislava, Štúrova 2, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 5C 84/2014-100 zo dňa 09. apríla 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni škodu vo výške 1.653,74 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. S poukazom na deň vydania uznesenia o vznesení obvinenia (12.09.2005) na posudzovanú vec aplikoval úpravu zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

2.Následne sa okresný súd zaoberal otázkou pasívnej legitímácie a konštatoval, že nedokonalosť právnej úpravy, spočívajúca v ustanovení povinnosti vystupovať v mene Slovenskej republiky až trom ústredným orgánom štátnej správy nemožno vykladať na ťarchu účastníkovi konania. Podstatnou okolnosťou totiž je, že subjektom zodpovedným za vzniknutú škodu je štát ako samostatná právnická osoba. V danej spojitosti zdôraznil, že jedine posledná novela zák. č. 514/2003 Z.z. účinná od 1.1.2013 nemala prechodné ustanovenia, v zmysle ktorých by sa zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti novely, spravovali predpismi účinnými do príslušnej novely, preto dospel k záveru, že v danom prípade sa novela vzťahuje na tie právne vzťahy (ich vznik a nároky z nich), ktoré vznikli za jej účinnosti, preto aplikoval zákon č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred poslednou novelou.

Podporne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/984/2013, v rámci ktorého bolo pripustené dovolanie na zodpovedanie otázky správneho určenia štátneho orgánu oprávneného konať za štát po 1.1.2013 v súdnom konaní začatom do 31.12.2012 v prípade uplatneného nároku na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia, ktorým je uznesenie o vznesení obvinenia vydané povereným príslušníkom Policajného zboru, proti ktorému podanú sťažnosť prokurátor zamietol a podal obžalobu na príslušnom súde za situácie, že poškodený pred podaním návrhu na začatie konania na súd podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody štátnemu orgánu príslušnému podľa predpisov účinných do 31.12.2012. Najvyšší súd sa v rozsudku vydanom pod sp. zn. 3 Cdo 194/2010 priklonil k výkladu, že príslušným je za takýchto okolností ten orgán, ktorý začal konať vo veci ako prvý.

Z tohto dôvodu okresný súd uzavrel, že Generálna prokuratúra SR je orgánom, ktorý mal v tomto konaní vystupovať ako orgán zastupujúci štát, nakoľko na tomto orgáne bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku a to, bez ohľadu na to, že Generálna prokuratúra SR naďalej zotrvala na pôvodnom názore, že nie je orgánom, ktorý mal vo veci konať.

Uvedeným súd prvej inštancie zároveň konštatoval naplnenie osobitnej podmienky žaloby o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z., a to uplatnenie nároku na náhradu škody vopred s príslušným orgánom na základe písomnej žiadosti.

3.V rámci meritórneho posúdenia veci okresný súd východiskovo vymedzil predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktorými sú existencia nezákonného rozhodnutia, škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím.

Nadväzne v okolnostiach posudzovanej veci ustálil, že žalobkyňa svoj nárok vyvodzovala z uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 12.9.2005, ktoré neúspešne napadla sťažnosťou a následne vedeného trestného konania voči jej osobe. Toto uznesenie považovala za nezákonné, nakoľko trestné stíhanie proti nej nemohlo byť vôbec vedené. Ohľadne skutku, ktorého sa mala dopustiť, nebolo preukázané, že tento skutok je trestným činom, preto bola spod obžaloby rozsudkom Okresného súdu Čadca oslobodená.

4. V tejto spojitosti súd prvej inštancie konštatoval, že nárok na náhradu škody, ktorá bola spôsobená začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Tento zákon síce výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia spod obžaloby, je však potrebné vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to úpravy zodpovednosti štátu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Je potrebné vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté a teda v rámci spoločnosti utrpel ujmu, ktorú by ako poškodený mal mať nahradenú. Ak má štát byť skutočne považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je totiž povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nerozhoduje, či orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo (R 35/1991). Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Ďalej tu okresný súd akcentoval, že po oslobodení spod obžaloby neprichádza do úvahy podanie oprávneného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia a zamietnutí sťažnosti okresnou prokuratúrou, nakoľko z hľadiska trestného konania je to bezpredmetné.

5.Z uvedeného vyplýva zásadný záver a to že oslobodenie spod obžaloby má v zmysle hľadiska § 6 ods. 1 cit. zákona rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. Opačný výklad by nezodpovedal zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu obsiahnutej v zákone č. 514/2003 Z.z. Tá totiž sleduje, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe, bola odčinená. Inými slovami, záporná odpoveď (t.j. že oslobodenie spod obžaloby nemá rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť) by viedla k tomu, že fyzická osoba, proti ktorej bolo vznesené obvinenie by musela niesť materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia, aj keď sa ukázalo nesprávnym a trestné konanie skončilo tak, že na ňu treba hľadiť ako na nevinnú. Napokon, zo systematického a logického výkladu aplikovaného ustanovenia (§ 6 ods. 1) a tiež jeho porovnania s ustanoveniami § 7 a 8 predmetného zákona vyplýva, že zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú zo zákona rovnaké dôsledky (ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť), ak k nim došlo z určitých dôvodov, a to v podstate preto, že predpoklad k spáchaniu trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. Dôvody, pri ktorých zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu nemajú rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, vyplývajú z ustanovenia § 8 ods. 6 cit. zákona, ktoré treba použiť analogicky, nakoľko koncepcia a zmysel všetkých ustanovení zákona by mali byť rovnaké. Tieto ustanovenia jednoznačne vymedzujú prípady, kedy poškodený nemá právo na náhradu škody, spôsobenej rozhodnutím o väzbe a o treste (negatívne vymedzenie).

6.Nadväzne platí, že ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ustanovení § 1 až 6 zákona

č. 514/2003 Z.z. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia a zamietnutí sťažnosti proti nemu Okresnou prokuratúrou. Uvedené právo nemá ten, kto si obvinenie zaviniť sám a ten, kto bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný (prípadne ďalšie prípady uvedené v § 8 ods.6).

Vzhľadom na opísané súd prvej inštancie uzavrel, že uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 12.9.2005 a zamietnutie sťažnosti proti tomuto okresnou prokuratúrou uznesením zo dňa 4.10.2005 nepochybne vykazujú všetky znaky nezákonného rozhodnutia v zmysle citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z.

7.Vo vzťahu k ďalšej kumulatívnej podmienke predmetného zodpovednostného vzťahu - škode a príčinnej súvislosti - okresný súd konštatoval, že pokiaľ v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, fyzická osoba vynaložila náklady na trovy obhajoby smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych dôsledkov na obvineného, štát zodpovedá za takto vzniknutú škodu podľa ustanovenia § 1 zákona č. 514/2003 Z.z., a to bez ohľadu na to, či v trestnom konaní bol obvinenému obhajca ustanovený, alebo či si ho zvolil sám. Takáto škoda bola teda žalobkyni spôsobená v príčinnej súvislosti s vydaním predmetného uznesenia. Nebyť nezákonne vedeného trestného stíhania voči jej osobe, nemusela by totiž žalobkyňa zo svojho majetku vynaložiť finančné prostriedky na zaplatenie advokáta. Inak povedané, práve nezákonné vznesenie obvinenia vyvolalo zo strany pôvodne obvinenej procesné úkony smerujúce k odstráneniu pre ňu nežiaducich právnych dôsledkov, ktoré by v prípade neexistencie uvedeného nezákonného postupu štátu neboli potrebné.

8.Súd prvej inštancie následne uviedol, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody neposudzuje účelnosť trov vynaložených v súvislosti s nutnou obhajobou v trestnom konaní, ale posudzuje (len), o čo sa majetok poškodeného zmenšil v príčinnej súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Poukázal tiež na to, že zákonodarca už zvolil metódu explicitného zahrnutia nákladov konania pod pojem škody v zákone č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Argumentoval, že náhrada nákladov konania vedúcich k zastaveniu trestného stíhania, resp. k oslobodeniu spod obžaloby sú z hľadiska právneho štátu primeraným a nutným krokom k dosiahnutiu spravodlivosti. Inými slovami, ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby alebo k zastaveniu trestného stíhania, je primerané, aby štát chápal predmetné náklady konania osoby neprávnom odsúdenej alebo stíhanej ako náklady vynaložené v záujme právneho štátu samého. Súčasne pripomenul článok 46 ods. 3 Ústavy SR, v zmysle ktorého každý má právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

9.Zhrnúc doteraz konštatované, súd prvej inštancie priznal žalobkyni náhradu škody vo výške 1.653,74 eur. O túto čiastku sa zmenšil jej majetok v súvislosti s vedením nezákonného trestného stíhania voči jej osobe, čo vyplýva z príjmového pokladničného dokladu obsiahnutého v súdnom spise. Predmetné trovy obhajoby následne okresný súd podrobne špecifikoval a s poukazom na § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. argumentoval, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia vo výške stanovenej osobitným predpisom, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Inak by stav neodškodnenia trval aj naďalej, akurát v inej kvantitatívne podobe.

10.O trovách konania rozhodol okresný súd postupom podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobkyni, ktorá bola v celom rozsahu úspešná, priznal právo na náhradu trov konania v celkovej výške 20 eur titulom zaplatenia súdneho poplatku a v sume 571,62 eur titulom trov právneho zastúpenia za špecifikované úkony právnej služby.

11.Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný a domáhal sa zrušenia veci a vrátenia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal nesprávne posúdenie otázky ktorý štátny orgán je príslušný konať v mene štátu. Zdôraznil, že je zrejmé, že titulom náhrady škody je uznesenie vyšetrovateľa PZ, ktoré je účinné a vykonateľné už jeho vydaním a to bez ohľadu na to, či ho dostane prokurátor, ktorý preto nemôže jeho účinkom (ani vzniku škody) nielen zabrániť, ale už vôbec ju nemôže spôsobiť. Vo vzťahu k týmto záverom poukázal na uznesenie Okresného súdu Bratislava sp. zn. 6Co/841/2014 z 18.12.2014. Ani úvaha o tom, že zamietnutie sťažnosti a podanie obžaloby automaticky zakladá príslušnosť prokuratúry nemá podľa odvolateľa oporu v zákone, môže len vylučovať príslušnosť Ministerstva vnútra SR. V opačnom prípade by musela byť akceptovaná tiež úvaha o zodpovednosti súdu a

teda príslušnosti Ministerstva spravodlivosti SR vo všetkých prípadoch, kedy súd po preskúmaní a predbežnom prejednaní obžaloby nariadil hlavné pojednávanie, ako aj vo všetkých prípadoch, keď súd v súdnom konaní rozhodol (hoci neprávoplatne) o uznaní viny a uložení trestu. Keďže zamietnutie sťažnosti a podanie obžaloby nemôže v žiadnom prípade založiť príslušnosť prokuratúry a škodu prokurátor v danom prípade nespôsobil, prichádza do úvahy postup podľa § 4 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., neakceptovaním ktorého postupu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom účastníkovi (Slovenskej republike), pretože mu nebola daná možnosť zastupovania príslušným štátnym orgánom.

13. Zároveň podľa odvolateľa súd nevzal do úvahy skutočnosť, že v trestnom konaní bola žalobkyňa oslobodená spod obžaloby len s použitím zásady „in dubio pro reo“, nevzal teda do úvahy zákonnosť prípravného konania, vrátane zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia. Nemožno totiž automaticky bez akéhokoľvek odôvodnenia každé uznesenie o vznesení obvinenia považovať za nezákonné len preto, že v trestnom konaní nedošlo k odsúdeniu obžalovaného. Pokiaľ je postup orgánov činných v trestnom konaní legálny a titul uplatňovanej náhrady škody zákonný, je namieste zvážiť postup podľa § 3 OZ a náhradu škody s ohľadom na citované ustanovenie nepriznať, pretože výkon takéhoto práva by bol v rozpore s dobrými mravmi. V rozhodnutí súdu náležité odôvodnenie uvedenej námietky úplne absentuje. Paušálne zaväzovanie štátu na náhradu škody len preto, že nedošlo k odsúdeniu obžalovaného a že objektívna zodpovednosť je súdom vykladaná nad rámec zákona je v rozpore so zmyslom a účelom zákona.

Pokiaľ Okresný súd Čadca v odôvodnení rozsudku uvádza, že dôvody, pri ktorých zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu nemajú rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, vyplývajú z ustanovenia § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré treba použiť analogicky, odvolateľ poukazuje na to, že žalobkyňa si trestné stíhanie zavinila sama, preto by priznanie akejkoľvek náhrady škody bolo v rozpore s dobrými mravmi. Nemožno tiež strácať zo zreteľa základnú skutočnosť, že žalobkyňa poškodila svojmu pacientovi zdravie, následkom čoho bol menovaný práceneschopný 5 týždňov a musel sa podrobiť chirurgickému zákroku. Vznesenie obvinenia bolo jediné rozhodnutie, ktoré bolo v právnom štáte možné od orgánov činných v trestnom konaní očakávať. To, že žalobkyňa bola neskôr v trestnom konaní spod obžaloby oslobodená z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, priamo s odpoveďou na otázku, či si trestné stíhanie zavinila, nesúvisí.

14. V písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyňa žiadala napadnutý rozsudok potvrdiť. Poukázala na právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím upravené v článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj na závery aplikačnej praxe Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 4M Cdo 15/2009), v zmysle ktorých je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetriť a stíhať trestnú činnosť, pričom sa však štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa tento postup ukáže ako mylný a zasahujúci do základných práv. Nadväzne v prípade špecifického prípadu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím trestného stíhania, pokiaľ došlo k oslobodeniu obžalovaného spod obžaloby, má judikatúra Najvyššieho súdu SR (3Cdo 194/2012) za to, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Práve tento (v danom prípade oslobodenie spod obžaloby) totiž ukazuje, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Vzhľadom na uvedené je potrebné vychádzať zo skutočnosti, že občan čin nespáchal a trestné stíhanie, ktoré sa proti nemu vedie, nemalo byť začaté a teda v rámci spoločnosti utrpel ujmu, ktorú by ako poškodený mal mať nahradenú. Zodpovednosť štátu je koncipovaná ako objektívna, t.j. bez ohľadu na akékoľvek zavinenie. Ak má byť totiž štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca.

15. Vo vzťahu k námietke nedostatku oprávnenia Generálnej prokuratúry konať v mene štátu, poukázala na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/237/2013-112 zo dňa 15.5.2014, v zmysle záverov ktorého sa na vznik oprávnenia Generálnej prokuratúry SR vystupovať v mene štátu konaní o náhradu škody v mene SR nevyžaduje splnenie podmienky, aby prokurátor nezákonné rozhodnutie sám vydal. Prokurátor škodu spôsobil tým, že podanú sťažnosť zamietol a príslušnému súdu podal obžalobu.

16. Žalobkyňa tiež nesúhlasila s tvrdením, že trestné stíhanie si zavinila sama. Ustanovenie § 8 ods. 6 písm. a/ zák. č. 514/2003 Z.z. totiž prichádza do úvahy len pri rozhodnutí o treste, ochrannom opatrení

alebo o väzbe, nie však pri uznesení o vznesení obvinenia. Navyše, v tejto spojitosti poukázala na ustanovenie § 8 ods. 6 písm. g/ predmetného zákona, v zmysle ktorého právo na náhradu škody nevznikne, ak bola osoba spod obžaloby oslobodená, pretože nie je trestne zodpovedná, alebo ak po právoplatnosti rozhodnutia zanikla trestnosť činu alebo medzinárodná zmluva, ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným v zákone, alebo amnestia prezidenta republiky nedovoľuje trestné stíhanie, čin prestal byť zmenou zákona trestným činom alebo miernejší trest bol uložený preto, že na trestný čin zákon ustanovil miernejší trest. Uvedené však nie je možné aplikovať, nakoľko bola oslobodená spod obžaloby, keďže skutok nie je trestným činom, nie však v tom zmysle, že by ním prestal byť zmenou zákona.

17. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala strana sporu (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 písm. a/ CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

18. Primárne je zo strany odvolacieho súdu potrebné odmietnuť námietku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku. Odvolateľ si totiž zjavne zamieňa právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako jeden z aspektov práva na spravodlivý súdny proces) s požiadavkou, aby rozhodnutie súdu bolo totožné s jeho očakávaniami a predstavami. Uvedené však mimo rámca akejkoľvek pochybnosti nespadá pod právo na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia. Okresný súd totiž uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov, procesný stav v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Rozhodnutie preto nemožno považovať za arbitrárne, naopak, rozsudok vyčerpávajúcym spôsobom (s ktorým sa odvolací súd v plnej miere stotožňuje - § 387 ods. 2 CSP) zodpovedal relevantné právne otázky súvisiace s uplatneným nárokom, rozhodnutie je preto ústavne konformné.

19. Pokiaľ ide o zásadnú odvoláciu námietku týkajúcu sa určenia orgánu príslušného na konanie v mene štátu, krajský súd upriamuje pozornosť odvolateľa na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo 289/2014 zo dňa 14.10.2015 vydaného v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov SR pod R 6/2016. V zmysle právnej vety predmetného judikátu ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo príslušníka policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z.z. je od 1.1.2013 Generálna prokuratúra SR. Na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v mene štátu prihliadne v takomto konaní súd z úradnej povinnosti. Závery predmetného judikátu v plnej miere zodpovedajú skutkovým okolnostiam posudzovanej veci a krajský súd nemá žiadny dôvod sa od nich odchýliť.

20. Stotožniť sa nie je možné ani s odvolacou argumentáciou o zavinení si trestného stíhania samotnou obžalovanou. Hoci je tvrdenie žalovaného o nevhodnosti paušálneho zaväzovania štátu na náhradu škody (za nezákonné rozhodnutie) vo všeobecnosti správne, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci sa žiada poukázať na určujúce (i z hľadiska konečného rozhodnutia v trestnom konaní) závery znaleckých posudkov predložených v trestnom konaní, ktorých prevažujúci záver je, že zo strany žalobkyne nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti a išlo o nešťastnú náhodu. Nadväzne nie je možné opodstatnene prijať záver, že trestné stíhanie si žalobkyňa zavinila sama a súčasne nemožno hovoriť o "paušálnom" prístupe k rozhodovaniu o tomto zodpovednostnom vzťahu. Bezpredmetnou (z toho istého dôvodu) je i požiadavka na aplikáciu inštitútu dobrých mravov za daného skutkového rámca.

21. Nakoľko odvolacie dôvody žalovaného neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), krajský súd pristúpil k potvrdeniu rozsudku.

22. Okresný súd vecne správne rozhodol i o náhrade trov konania, keď aplikoval zásadu úspechu v konaní a priznal žalobkyňi náhradu účelne vynaložených trov.

23. Výrok o trovách odvolacieho konania sa riadi § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP (plný procesný úspech žalobkyne v odvolacom konaní). O konečnej výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 v spojení s § 251 CSP.

24. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolanie možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k niektorej z uvedených väd. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť zastúpenia advokátom neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.